

Nr 249.

Av herrar **Werner** och **Pettersson** i Ersbacken, om särskilda bestämmelser angående taxering av inkomst av stormfälld skog.

Under hösten år 1945 inträffade betydande stormfällningar i vissa delar av landets skogsområden. Särskilt kännbara blevo dessa stormskador för vissa skogsägare med genomgallrade bestånd, där värdefulla virkesförråd av högt kvalitativt värde ofta totalt spolierades. Sålunda beräknas i ett västsvenskt landskap stormfällningarna hava uppgått till ej mindre än 400 000 à 500 000 m³ fast mått. På grund av den ojämnhet, varmed stormfällningen gått fram i olika delar av landet, ha de skogsägare, som blivit hårdast drabbade, tvingats till virkesuttag eller till ett lösgörande av själva skogskapitalet, som icke kan hänföras till normal skogsinkomst. Det kan icke vara rimligt att dessa kapitaluttag, vilka påtvingats den skattskyldige och som ofta omfatta många års tillväxt, skola vid taxering till inkomstbeskattning underkastas för den vanliga inkomstbeskattningen gällande bestämmelser. Härvid måste, särskilt för de hårdast drabbade, uppstå betydande rättsförluster, särskilt därigenom att dessa s. k. intäkter, som för de enskilda skogsägarna ofta kunna uppgå till många tusentals kronor, komma att ligga i översta skiktet av den beskattningsbara inkomsten och sålunda träffas av progressionens hela tryck, vilket i realiteten innebär en viss konfiskation av det lösgjorda skogskapitalet. Reglerna för avdrag för minskning i ingående skogsvärde äro så invecklade och svårtillämpade, att det icke kan förväntas, att den skattskyldige i allmänhet kan tillgodogöra sig denna avdragsrätt. Då för övrigt ingångsvärdets prisläge i många fall är så ringa i förhållande till nuvärdet, blir följden, att, även om avdrag för minskning i ingående skogsvärdet medges, detta avdrag därigenom blir alltför obetydligt för att motverka de ofördelaktiga verkningarna genom stormfällningen.

Jämväl under år 1943 förekommo betydande stormskador å ståndsskogen. Efter framställningar från olika håll och sedan det visat sig att stormfällningarna liksom nu voro mycket svårartade, framlade Kungl. Maj:t i proposition till riksdagen förslag om att intäkt av stormfälld skog skulle efter insättning i riksbanken medgivas en uppskjuten skattskyldighet samt beskattas vid uttag från det särskilda kontot hos riksbanken under ett visst antal år. Förslaget innebar även bl. a. att bruttointäkten av virkesuttaget icke fick understiga 8 000 kronor och depositionen icke 5 000 kronor. Då det med skäl gjordes gällande, att dessa belopp satts alltför höga för att medgiva en nödvändig och rättvis fördelning av ifrågasvarande intäkter även för mindre skogsägare, väcktes under riksdags-

behandlingen motion med yrkande om att beloppen måtte nedsättas till respektive 2 500 och 1 500 kronor. Efter förslag av bevillningsutskottet fastställde riksdagen ifrågavarande belopp till resp. 4 000 och 2 000 kronor, varvid uppskov medgavs upp till fyra år, samt att uttag under depositions-tiden skulle beskattas efter vissa regler. I anledning härav utfärdade Kungl. Maj:t den 30 juni 1943 (nr 490) en förordning i anslutning till riksdagsbeslutet.

Dessa särskilda beskattningsbestämmelser avsågo dock endast att gälla för under år 1943 stormfälld skog. Författningen rörande beskattning av stormfälld skog är alltså ej tillämplig på intäkter av därefter stormfälld skog.

Det förtjänar dock erinras om att riksdagen år 1945 beslutat om en viss inkomstutjämning efter i stort sett samma regler beträffande brännved och massaved. Principen om inkomstutjämning särskilt vid ofrivilliga skogsuttag kan sålunda sägas vara godtagen av statsmakterna. De förhållanden, som nu inträtt i anledning av höstens stormskador, äro fullt likartade och å vissa orter större än de under år 1943 inträffade.

Starka skäl föreligga alltså att tillämpa de för år 1943 i hithörande avseende gällande beskattningsreglerna.

Emellertid synas dessa regler hava ställt sig mycket ogynnsamma för de mindre skogsägarna, enär de fastställda minimibeloppen i 1943 års lagstiftning faststälts allt för höga. Motionsyrkandet vid samma riksdag, att bruttointäkten av den stormfällda skogen måtte sättas till lägst 2 500 kronor och insättning i riksbanken till lägst 1 500 kronor, synes vara väl avvägt för att den medgivna rätten skall kunna åtnjutas även av mindre skogsägare, särskilt med hänsyn till önskvärdheten av att mera jämnt kunna utnyttja garantiskatteavdraget.

Med hänvisning till det ovan anförda få vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att de bestämmelser angående taxering för inkomst, som fastställdes att gälla beträffande under år 1943 stormfälld skog, måtte träda i tillämpning även för under år 1945 stormfälld skog, med den ändringen att minimiintäkten för den stormfällda skogen måtte fastställas till 2 500 kronor och insättningen i riksbanken till 1 500 kronor samt att tidsperioden, inom vilken uttag och beskattning skall ske, måtte fastställas till fyra år efter insättningsåret.

Stockholm den 23 januari 1946.

Osc. Werner.

E. Pettersson,
Ersbacken.